

CONFESS

OPRECHT
Nederlandse editie

**COLLEEN
HOOVER**

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

Colleen Hoover

Confess

Oprecht – Nederlandse editie

Vertaling Erica van Rijsewijk

Uitgeverij Zomer & Keuning

De bekentenissen die je in deze roman leest zijn echte bekentenissen,
die lezers anoniem hebben gedaan. Dit boek is opgedragen aan
degenen die de moed hebben gehad om hun geheimen te delen.

Deel 1

Proloog

Auburn

Als ik de ziekenhuisdeuren door ga, besef ik dat het voor de laatste keer is.

In de lift druk ik op de 3 en ik zie het cijfer voor de laatste keer oplichten.

Op de tweede verdieping gaan de deuren open en ik glimlach naar de dienstdoende verpleegster en kijk naar haar gezicht terwijl ze voor de laatste keer met me te doen heeft.

Ik kom langs de voorraadkamer en de kapel en de personeelslounge, allemaal voor de laatste keer.

Ik loop verder de gang door, hou mijn blik naar voren gericht, zet me schrap als ik licht op zijn deur tik, en blijf wachten tot ik hoor dat Adam me voor de allerlaatste keer vraagt binnen te komen.

‘Binnen!’ Op de een of andere manier klinkt er nog steeds hoop door in zijn stem, al heb ik geen idee waar hij die vandaan haalt.

Hij ligt op zijn rug op zijn bed. Als hij me ziet, troost hij me met zijn glimlach en nodigt me door zijn deken op te slaan uit om naast hem te komen liggen. Het bedhekje is al neergelaten, dus klim ik naast hem, sla mijn arm over zijn borst en verstrengel mijn benen met de zijne. Ik begraaf mijn gezicht in zijn hals, op zoek naar zijn warmte, maar die kan ik niet vinden.

Vandaag voelt hij koud.

Hij gaat verliggen, tot we in onze vaste houding liggen, met zijn linkerarm onder mij en zijn rechterarm over me heen om me tegen

zich aan te trekken. Het kost hem wat meer tijd om zich comfortabel te installeren dan anders, en het valt me op dat zijn ademhaling bij elke kleine beweging die hij maakt versnelt.

Ik probeer geen aandacht aan die dingen te besteden, maar dat valt niet mee. Ik ben me ervan bewust dat hij zwakker geworden is, dat zijn huid iets bleker ziet, dat zijn stem ijler klinkt. Ik merk dat hij elke dag verder van me wegglijdt, en ik kan daar niets tegen doen. Niemand kan iets doen, behalve toekijken hoe het gebeurt.

We weten al een halfjaar dat het zo zou eindigen. Natuurlijk hebben we allemaal gebeden om een wonder, maar in het echte leven gebeuren zulke wonderen niet.

Mijn ogen vallen dicht als Adams koud geworden lippen mijn voorhoofd raken. Ik heb me voorgenomen niet te gaan huilen. Ik weet dat dat onmogelijk is, maar ik kan op z'n minst mijn uiterste best doen om mijn tranen tegen te houden.

‘Ik voel me zo verdrietig,’ fluistert hij.

Die woorden passen helemaal niet bij zijn gebruikelijke positiviteit, maar troosten me toch. Uiteraard wil ik niet dat hij verdrietig is, maar ik heb er wel behoefte aan dat hij op dit moment mijn verdriet deelt. ‘Ik ook.’

De afgelopen weken hebben we tijdens mijn bezoeken vooral heel veel gelachen en gepraat, hoe geforceerd ook. Ik wil niet dat dit bezoek anders is, maar omdat ik weet dat het het laatste is, valt er onmogelijk iets te vinden waar we om kunnen lachen. Of over kunnen praten. Ik wil alleen maar samen met hem huilen en schreeuwen dat het zo oneerlijk is, maar dat zou de herinnering aan dit moment bezoedelen.

Toen de artsen in Portland zeiden dat ze niets meer voor hem konden doen, besloten zijn ouders hem te laten overbrengen naar een ziekenhuis in Dallas. Niet omdat ze hoopten op een wonder, maar omdat hun hele familie in Texas woont, en ze dachten dat het beter zou zijn als hij in de buurt kon zijn van zijn broer en van anderen die van hem hielden. Voordat we vorig jaar verkering kregen, was Adam nog maar twee maanden geleden met zijn ouders naar Portland verhuisd.

Adam was alleen bereid naar Texas terug te keren als ik ook mee

mocht. Het was een hele strijd om zijn ouders en de mijne zover te krijgen dat ze daarin toestemden, maar Adam voerde aan dat hij degene was die op sterven lag en dat hij dus zou mogen bepalen wie er bij hem was en wat er zou gebeuren als het moment daar was.

Het is inmiddels vijf weken geleden dat ik naar Dallas ben gekomen, en allebei hebben we zo onderhand ons krediet bij onze ouders verspeeld. Ik kreeg te horen dat ik onmiddellijk naar Portland terug zou moeten, of dat er anders een aanklacht tegen mijn ouders zou worden ingediend omdat ze me van school hielden. Als dat allemaal niet speelde zouden zijn ouders me misschien hebben laten blijven, maar het laatste waar mijn ouders op zitten te wachten is om een rechtszaak aan hun broek te krijgen.

Mijn vlucht gaat vandaag, en al onze ideeën om hen ervan te overtuigen dat ik niet in dat vliegtuig hoor te zitten zijn uitgeput. Ik heb het niet tegen Adam gezegd, en dat ga ik ook niet doen, maar gisteravond, na mijn zoveelste smeekbede, liet Lydia, zijn moeder, eindelijk weten hoe ze echt over de kwestie dacht.

‘Je bent vijftien, Auburn. Je denkt dat wat je voor hem voelt echt is, maar binnen een maand ben je over hem heen. Wij, degenen die vanaf de dag dat hij geboren werd van hem hebben gehouden, zullen tot aan onze dood met het verlies moeten zien te leven. Dát zijn de mensen met wie hij nu samen moet zijn.’

Het is een gek gevoel om op je vijftiende te beseffen dat je zojuist de hardste woorden hebt gehoord die je ooit te horen zult krijgen. Ik wist niet eens wat ik tegen haar moest zeggen. Hoe kan een meisje van vijftien haar liefde verdedigen wanneer niemand die serieus neemt? Het is onmogelijk je te verdedigen tegen aantijgingen van gebrek aan ervaring en jaren. En misschien hebben ze wel gelijk. Misschien kennen wij de liefde niet zoals volwassenen die kennen, maar vóelen doen we die zeker wel. En op dit moment voelt het alsof mijn hart straks in stukken zal worden gebroken.

‘Over hoelang gaat je vliegtuig?’ vraagt Adam, en voor de laatste keer trekt hij met zijn vingers zachtjes langzame cirkeltjes over mijn arm.

‘Twee uur. Je moeder en Trey staan beneden op me te wachten. Ze zegt dat we, als we op tijd willen zijn, over tien minuten weg moeten.’

‘Tien minuten,’ herhaalt hij zacht. ‘Dat is te weinig tijd om alle diepe wijsheden met je te delen die ik hier op mijn sterfbed vergaard heb. Ik heb minstens een kwartier nodig. Twintig minuten, maximaal.’

Ik lach de waarschijnlijk meest pathetische, verdrietige lach die ooit uit mijn mond is gekomen. We horen allebei de wanhoop die erin doorklinkt, en hij trekt me steviger tegen zich aan, maar niet heel veel steviger. Zelfs vergeleken met gisteren heeft hij maar heel weinig kracht. Zijn hand streelt mijn hoofd en hij drukt zijn lippen in mijn haar. ‘Ik wil je bedanken, Auburn,’ zegt hij zachtjes. ‘Voor een heleboel dingen. Maar eerst wil ik je bedanken omdat je net zo kwaad bent als ik.’

Weer moet ik lachen. Hij maakt altijd grappen, ook al weet hij dat het zijn laatste zijn.

‘Je moet wat specifiekere zijn, Adam, want op dit moment ben ik over een heleboel dingen kwaad.’

Hij laat zijn greep op mijn lichaam verslappen en doet ontzettend zijn best om zich naar me toe te draaien, zodat we elkaar kunnen aankijken. Je zou kunnen zeggen dat zijn ogen hazelnootbruin zijn, maar dat zijn ze niet. Ze zijn opgebouwd uit lagen groen- en bruintinten, die elkaar wel raken, maar zich niet vermengen, waardoor hij de meest intense, opvallende ogen heeft die ooit mijn kant op hebben gekeken. Ogen die ooit het stralendste deel van hem waren, maar waarin nu een verslagen blik ligt door het vroegtijdige lot dat er langzaam alle kleur aan onttrekt.

‘Ik bedoel met name dat we allebei zo kwaad zijn op de Dood omdat hij zo’n gulzige hebberd is. Maar ik heb het geloof ik ook over onze ouders, omdat ze hier niets van begrijpen. Omdat ze me niet toestaan de enige bij me te houden die ik bij me wil hebben.’

Hij heeft gelijk. Vanwege allebei die dingen ben ik heel kwaad. Maar we hebben het er de laatste paar dagen genoeg over gehad om te beseffen dat wij verloren hebben en zij gewonnen. Op dit moment wil ik me alleen maar op hem concentreren en zo lang ik maar kan elk beetje van zijn aanwezigheid in me opnemen.

‘Je zei dat er veel dingen zijn waar je me dankbaar voor bent. Wat nog meer?’

Hij glimlacht en brengt zijn hand naar mijn gezicht. Zijn duim strijkt over mijn lippen, en het voelt alsof mijn hart naar hem toe springt in een wanhopige poging om hier te blijven, terwijl mijn lege huls gedwongen wordt terug te vliegen naar Portland. 'Ik wil je bedanken omdat ik de eerste voor je mocht zijn,' zegt hij. 'En omdat jij voor mij de eerste was.'

Zijn glimlach verandert hem even van een zestienjarige jongen die op zijn sterfbed ligt in een knappe, stralende, levendige jongen die terugdenkt aan zijn eerste keer.

Zijn woorden, en zijn eigen reactie op zijn woorden, toveren een opgelaten glimlach op mijn gezicht als ik aan die avond terugdenk. Het was voordat we wisten dat hij terug zou verhuizen naar Texas. Op dat moment wisten we wel wat zijn prognose was, en we deden nog steeds ons best die te aanvaarden. We zaten de hele avond te praten over alle dingen die we samen hadden kunnen beleven als we voor altijd bij elkaar hadden kunnen blijven. Reizen, trouwen, kinderen (inclusief de namen die we voor ze bedacht hadden), waar we allemaal zouden gaan wonen en, uiteraard, seks.

We voorspelden dat we een fantastisch seksleven gehad zouden hebben, als we de kans hadden gekregen. Al onze vrienden zouden jaloers zijn geweest. Elke ochtend voordat we naar ons werk gingen zouden we vrijen, en elke avond voor het slapengaan, en soms tussendoor ook nog.

We lachten erom, maar het gesprek viel al snel stil, omdat we allebei beseften dat dit het enige aspect van onze relatie was waar we nog iets over te zeggen hadden. Over al het andere in de toekomst hadden we niets in te brengen, maar dit ene privéding, dat de dood nooit van ons af kon nemen, konden we misschien houden.

We praatten er niet eens over. Dat hoefde ook niet. Toen hij naar me keek en ik mijn eigen gedachten in zijn ogen weerspiegeld zag, begonnen we elkaar te zoenen, en daar hielden we niet meer mee op. We zoenden terwijl we ons uitkleedden, we zoenden terwijl we elkaar aanraakten, we zoenden terwijl we huilden. We zoenden tot we uitgezoend waren, en zelfs toen bleven we zoenen, om te vieren dat we dit ene kleine gevecht tegen het leven, de dood en de tijd hadden

gewonnen. En we zoenden nog steeds toen hij me naderhand in zijn armen nam en tegen me zei dat hij van me hield.

Net zoals hij me nu vasthoudt en zoent.

Zijn hand raakt mijn hals en zijn lippen duwen de mijne vaneen in wat aanvoelt als de sombere beginwoorden van een afscheidsbrief.

‘Auburn,’ fluisteren zijn lippen tegen de mijne. ‘Ik hou zo ontzettend veel van je.’

Ik kan mijn tranen proeven in onze zoen, en ik haat het dat ik ons afscheid met mijn zwakte verpest. Hij maakt zich los van mijn mond en drukt zijn voorhoofd tegen het mijne. Ik doe mijn best om meer lucht naar binnen te zuigen dan ik nodig heb, maar de paniek bevangt me nu, boort zich in mijn ziel en maakt het moeilijk om nog helder na te denken. Het verdriet voelt als warmte die omhoogkruipt in mijn borstkas en, naarmate hij dichterbij mijn hart komt, voor een druk zorgt die niet om uit te houden is.

‘Vertel me eens iets over jezelf wat verder niemand weet.’ Terwijl hij naar me kijkt, hoor ik in zijn stem zijn eigen tranen. ‘Iets wat ik voor mezelf kan houden.’

Hij vraagt dit elke dag aan me, en elke dag vertel ik hem iets wat ik nog nooit eerder hardop heb uitgesproken. Volgens mij troost het hem om dingen over mij te weten die niemand anders ooit zal weten. Ik doe mijn ogen dicht en denk na, terwijl zijn handen over elk plekje van mijn huid blijven strijken waar hij bij kan.

‘Ik heb nog nooit aan iemand verteld wat er door mijn hoofd gaat als ik ’s avonds in slaap val.’

Zijn hand houdt stil bij mijn schouder. ‘Wat gaat er dan door je hoofd?’

Ik doe mijn ogen open en kijk recht in de zijne. ‘Dan denk ik aan alle mensen die ik liever dood zou zien dan jou.’

Eerst geeft hij geen reactie, maar dan hervat zijn hand zijn bewegingen en gaat omlaag langs mijn arm tot hij bij mijn vingers is aanbeland. ‘Ik wil wedden dat je niet ver komt.’

Ik forceer een glimlachje en schud mijn hoofd. ‘O, jawel hoor. Ik kom best ver. Soms noem ik alle namen op die ik ken en begin dan

maar namen te noemen van mensen die ik nog nooit in levenden lijve heb ontmoet. En het komt ook wel voor dat ik zelf namen bedenken.'

Adam weet dat ik niet meen wat ik zeg, maar het doet hem toch goed het te horen. Zijn duim veegt tranen van mijn wangen, en het maakt me kwaad dat ik niet eens tien hele minuten kan wachten voordat ik begin te janken.

'Het spijt me, Adam. Ik heb echt ontzettend mijn best gedaan om niet te huilen.'

Hij krijgt een zachte blik in zijn ogen als hij zegt: 'Als je vandaag hier de kamer uit zou zijn gelopen zonder te huilen, zou ik daar kapot van zijn geweest.'

Zodra hij dat heeft gezegd, verzet ik me niet langer. Ik klem zijn shirt in mijn vuisten en begin terwijl hij me vasthoudt tegen zijn borst aan te snikken. Door mijn tranen heen probeer ik naar zijn hart te luisteren, en ik kan zijn hele lichaam wel vervloeken omdat het zich zo weinig heldhaftig gedraagt.

'Ik hou heel veel van je.' Zijn stem is ademloos en vol angst. 'Ik zal altijd van je blijven houden, zelfs als ik niet meer kan.'

Bij die woorden komen er bij mij nog veel meer tranen. 'En ik zal altijd van jou blijven houden. Ook al zou het beter zijn van niet.'

We klampen ons aan elkaar vast terwijl er zo'n enorm verdriet door ons heen gaat dat het moeilijk is om nog verder te willen leven. Ik zeg dat ik van hem hou omdat ik wil dat hij dat weet. Ik zeg weer dat ik van hem hou. Ik zeg het keer op keer, vaker dan ik het ooit hardop heb gezegd. Elke keer dat ik het zeg, zegt hij dat hij van mij houdt. We zeggen het zo vaak dat ik niet meer goed weet wie nou wiens woorden herhaalt, maar we blijven het zeggen, keer op keer, tot zijn broer, Trey, mijn arm aanraakt en zegt dat het tijd is om te gaan.

We zeggen het nog steeds als we elkaar voor de laatste keer kussen.

We zeggen het nog steeds als we ons aan elkaar vastklampen.

We zeggen het nog steeds als we elkaar wéér voor de laatste keer kussen.

Ik zeg het nog steeds...

Een onvergetelijk verhaal van Colleen Hoover,
de internationale bestsellerauteur van
It starts with us en *It ends with us*.

Sommige dingen kunnen maar beter voor altijd geheim blijven...

Net wanneer Auburn wel wat extra geld kan gebruiken, loopt ze langs een galerie waar dringend om hulp wordt gevraagd. Het concept van kunstenaar Owen spreekt haar wel aan – hij maakt schilderijen op basis van anonieme bekentenissen die in zijn brievenbus worden gegooid. Wat haar nog meer aantrekt is Owen zelf. En dat is geheel wederzijds. Helaas blijkt de liefde niet zo simpel. Zeker niet als er grote geheimen bestaan.

**'Hoover raakt je recht in je hart met dit hartverscheurende
liefdesverhaal over een tweede kans.' – Booklist**

COLLEEN HOOVER is een TikTok-sensatie en de wereldwijde #1 *New York Times*-bestsellerauteur van onder meer *It starts with us*, *It ends with us* en *Reminders of him*. Haar romans verschijnen sinds 2014 in het Nederlands. Wereldwijd zijn inmiddels al meer dan 20 miljoen boeken verkocht! *Confess* is een boek zoals je van Colleen Hoover kan verwachten, met spanning, romance, sterke personages en verrassende plotwendingen.

Lees ook van Colleen Hoover:

ISBN 978 90 205 5329 1 NUR 302

9 789020 553291

www.zomerenkeuning.nl

Z&K